

Sygn. akt **I 1 C 333/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Aleksandra Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko **K. M.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanej K. M. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2.315,40 zł (dwa tysiące trzysta piętnaście 40/100 złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 12 sierpnia 2019 r.;

II umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III zasądzone w pkt I świadczenie rozkłada pozwanej na 16 (szesnaście) rat: 15 (piętnaście) pierwszych w wysokości po 150,00 zł (sto pięćdziesiąt złotych) każda i szesnastą ratę w wysokości 65,40 zł (sześćdziesiąt pięć 40/100 złotych) płatną wraz z równowartością odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2.315,40 zł od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 12 sierpnia 2019 r.;

– płatnych miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od sierpnia 2019 roku, z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

IV zasądza od pozwanej K. M. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 100,00 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w pozostałej części nie obciążając pozwanej tymi kosztami

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić w rep. C
2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko K. M. o zapłatę kwoty 2.715,40 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 listopada 2018 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. Powód wskazał, że pozwana zawarła w dniu 29 marca 2017 r. z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki o nr (...) i nie wywiązała się warunków spłaty pożyczki, a roszczenie stało się wymagalne z dniem 25 lipca 2017 r. Powód wskazał również, że w dniu 28 listopada 2017 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda, na którą składa się zadłużenie pozwanej w kwocie 2.715,40 zł: kwota 2.580 zł tytułem należności głównej wynikającej z umowy pożyczki oraz kwota 135,40

zł tytułem naliczonych przez powoda odsetek ustawowych za opóźnienie od niespłaconego kapitału wynikającego z umowy pożyczki, naliczonymi do dnia 29 listopada 2017 r., tj. dnia w którym pierwotny wierzyciel zakończył naliczanie przysługujących mu należności, do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

(pozew – k. 3 – 4v)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, a w braku uwzględnienia wniosku o rozłożenie zadłużenia na raty oraz o odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu.

Oświadczeniem zawartym w piśmie procesowym z dnia 17.06.2019 r. powód cofnął pozew w części dotyczącej roszczenia o zapłatę kwoty 400 zł, na co pozwana wyraziła zgodę.

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pozwana oświadczyła, że nie kwestionuje żądania pozostałego po częściowym cofnięciu pozwu.

(sprzeciw – k. 6v – 7, pismo powoda – k. 61, protokół rozprawy k. 64))

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 marca 2017 r. pozwana K. M. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki o nr (...) w kwocie 2.000 zł na okres od dnia 29 marca 2017 r. do dnia 25 kwietnia 2018 r. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 3.100 zł.

(niesporne, nadto umowa pożyczki – k. 18 – 24)

Wobec braku spłaty rat pożyczki przez pozwaną i nie przestrzegania warunków umowy w tym zakresie, wierzytelność stała się wymagalna z dniem 25 lipca 2017 r. W dniu 28 listopada 2017 r. umową cesji wierzytelność przysługująca pożyczkodawcy względem pozwanej przeniesiona została na powoda.

Po wytoczeniu powództwa przez powoda pozwana dokonała dwóch wpłat na poczet spłaty zadłużenia po 200 zł każda, łącznie w kwocie 400 zł.

(niesporne, nadto umowa cesji wierzytelności – k. 25 – 33, dowody uiszczenia kwot po 200 zł z dn. 25.05.2019 r. i 17.06.2019 r.. – k. 55),

Pozwana jest emerytką, lat 65. Prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z mężem. Na dochód gospodarstwa domowego składa się emerytura pozwanej w kwocie 1.200 zł, wynagrodzenie pozwanej w kwocie 1633 zł oraz emerytura męża w kwocie 2.400 zł. Na stałe koszty miesięczne składają się potrącenia komornicze w kwocie 650 zł, opłata za mieszkanie w kwocie 200 zł, opłaty za media w łącznej kwocie 285 zł (prąd 160 zł, gaz 50 zł, telewizja 25 zł, telefony 50 zł), opłata za ubezpieczenie na życie w kwocie 50 zł, wydatki na lekarstwa w kwocie 200 zł, rata kredytu w kwocie 800 ((...)) zł, rata kredytu w kwocie 1.300 zł (A. Bank), raty spłaty pozostałych zadłużeń w łącznej kwocie 350 zł. Pozwana nie posiada nieruchomości, cennych ruchomości, akcji oraz obligacji. Mąż pozwanej choruje przewlekle.

(dowód: zeznania pozwanej – k. 64 – 65)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był między stronami niesporny, ponadto potwierdzony złożonymi dokumentami, które nie budziły wątpliwości Sądu co do swojej wiarygodności, a nadto ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony.

W niniejszej sprawie powód pierwotnie domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 2.715,40 zł, wskazując iż pozwana zawarła umowę pożyczki, która stanowi źródło jej zobowiązania. Po skutecznym wniesieniu przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w sprawie, wobec spłaty części zobowiązania w toku procesu powód cofnął pozew

ze zrzeczeniem się roszczenia w części, wnosząc ostatecznie o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 2.315,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu. Pozwana ostatecznie nie zakwestionowała pozostałej do spłaty należności w kwocie 2.315,40 zł, jednakże z uwagi na swą trudną sytuację finansową wniosła o rozłożenie na raty ww. kwoty, a nadto o nieobciążanie jej kosztami procesu.

Wobec powyższego w pierwszej kolejności Sąd badał zatem zasadność i dopuszczalność cofnięcia powództwa.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku, zaś zgodnie z § 4 przywołanego przepisu sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie Sąd oceniając częściowe cofnięcie pozwu przez powoda z punktu widzenia przesłanek zawartych w art. 203 § 1-4 k.p.c. nie dopatrywał się, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa. Wobec powyższego postępowanie podlegało umorzeniu w zakresie, w jakim powód cofnął pozew – tj. w zakresie kwoty 400 zł – o czym orzeczono w pkt II wyroku.

W ocenie Sądu, powództwo w pozostałej części, a więc w ostatecznie żądanej wysokości – tj. w kwocie 2.315,40 zł – jako niekwestionowane przez pozwaną zasługiwało na uwzględnienie.

Podsumowując powyższe, Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 720 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.315,40 zł, zaś na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie od ww. kwoty od dnia 20 listopada 2018 r., tj. od dnia wniesienia pozwu, do dnia wydania wyroku.

W związku z wnioskiem pozwanej o rozłożenie zobowiązania na raty, wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądzonych świadczeń poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uważa należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądzonych świadczeń byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione.

W ocenie Sądu sytuacja majątkowa pozwanej, która posiada już zadłużenie z tytułu innych zobowiązań (m.in. (...), A. Bank), jak też przy uwzględnieniu trudnej sytuacji rodzinnej w której znalazła się pozwana (ciężka choroba męża) oraz wysokości przychodu i kosztów utrzymania pozwanej, jest na tyle trudna, że spełnienie świadczenia należnego powodowi (niekwestionowanego przez pozwaną co do zasady i wysokości) może okazać się niemożliwe poprzez jednorazową zapłatę tego świadczenia. Biorąc pod uwagę deklarację pozwanej i jej wolę dobrowolnego spełnienia świadczenia wobec powoda oraz dokonane przez pozwaną wpłaty po wytoczeniu powództwa przez powoda, jak też możliwość uniknięcia w ten sposób zmuśnionego postępowania egzekucyjnego, Sąd przy uwzględnieniu okoliczności niniejszej sprawy, uznał że zachodzi przesłanka do rozłożenia świadczenia na raty. Przy uwzględnieniu wysokości przychodu gospodarstwa domowego pozwanej 5.233 zł po odjęciu stałych kosztów miesięcznych (3.835 zł), do dyspozycji pozwanej i jej męża pozostaje kwota ok. 1400 zł miesięcznie, tj. ok. 700zł na osobę w gospodarstwie domowym, co czyni niemożliwym zasądzenie świadczenia w sposób jednorazowy bez uszczerbku dla egzystencji pozwanej i jej rodziny. Do dyspozycji pozwanej pozostaje jednak kwota odpowiadająca wysokości raty, którą pozwana miesięcznie deklaruje wpłacać na rzecz powoda. Dysponowanie przez pozwaną środkami finansowymi niezbędnymi do opłacenia miesięcznej raty oraz fakt, że obecnie podejmuje działania, by uregulować swoje zadłużenia i spłacać część zobowiązań, przemawia za ratalnym sposobem spłaty zasądzonych świadczeń. Rozłożenie na raty świadczenia

pozwoła również nie obciążać pozwanej dodatkowo odsetkami w sytuacji, gdyby pozwana zobowiązana była do świadczenia jednorazowego i nie byłaby w stanie go spłacić w ten sposób, co mogłoby dodatkowo pogłębić już trudną sytuację materialną pozwanej, w której znalazła się nie ze swojej winy. Do zwiększenia zadłużenia pozwanej przyczyniła się trudna sytuacja rodzinna, w której znalazła się pozwana z powodu ciężkiej choroby jej męża. Obecny dochód pozwanej uniemożliwia spłatę świadczenia wierzycielowi w sposób jednorazowy bez uszczerbku dla domowego budżetu oraz zagrożenia egzystencji pozwanej oraz jej współmałżonka, pozostających w wieku poprodukcyjnym, którzy posiadają ograniczone możliwości uzyskania dodatkowego źródła dochodu, szczególnie z uwagi na przewlekłą chorobę męża pozwanej.

Na marginesie tylko dodać można, że powód zawarł z pozwaną warunkowe porozumienie, na podstawie którego ma ona spłacać należność w comiesięcznych ratach w kwotach po 200 zł. Powód dopuścił więc i zgodził się na ratalne spełnienie świadczenia przez pozwaną.

Uwzględniając wysokość przychodu pozostałą do dyspozycji pozwanej po odliczeniu stałych kosztów miesięcznych, którą mogłaby przeznaczyć na spłatę zadłużenia, Sąd zdecydował się zasądzić od pozwanej świadczenie w 16 ratach: pierwsze 15 rat płatnych po 150 zł każda i ostatnia rata obejmująca kwotę 65,40 zł wraz z równowartością odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2.315,40 zł od dnia 20 listopada 2018 r. do dnia 12 sierpnia 2019 r., płatnych miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od sierpnia 2019 roku, z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 320 k.p.c. jak w pkt. III wyroku.

Sąd mając na uwadze złą sytuację finansową pozwanej, postawę pozwanej, a także kierując się tym, że ewentualne zasądzenie od pozwanej kosztów procesu w całości obciążałoby ją ponad miarę, uznał, iż zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek i na zasadzie art. 102 k.p.c. zasądził od pozwanej – jako strony przegrywającej – jedynie część kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt. IV sentencji wyroku.

Sąd, orzekając o kosztach, winien porównać sytuację materialną strony oraz wysokość kosztów, które strona winna uiścić i zdecydować, czy strona jest w stanie ponieść konkretne koszty bez uszczerbku koniecznego utrzymania siebie i rodziny. Nadto Sąd miał na uwadze postawę pozwanej, która nie uchyła się od odpowiedzialności za powstałe zobowiązania, jednakże z uwagi na zaistniałe trudności finansowe nie była w stanie przed wszczęciem procesu, jednorazowo, spłacić powstałego zadłużenia względem powoda. Ponadto pozwana, pomimo niewielkiej kwoty pozostającej miesięcznie na utrzymanie, zadeklarowała chęć spłaty powstałego zadłużenia w dość wysokich jak na jej możliwości finansowe ratach. W ocenie Sądu pozwana, z uwagi na swoją sytuację materialną, co zostało przeanalizowane i uwzględnione przez Sąd już przy rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty, jest w stanie ponieść jedynie część kosztów niniejszego procesu, tj. kwotę 100,00 zł, stanowiącą opłatę sądową od pozwu. Ze wskazanych wyżej względów Sąd odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu w pozostałej części.